

Voor fans zoals ondergetekende, was het heel lang wachten op nieuw plaatwerk van dit Brussels Wereldensemble, dat al bijna dertig jaar lang zowat elk feestje opluistert waar ik ook maar een beetje mag bepalen wat er gespeeld wordt. Dat heeft natuurlijk te maken met de gedeelde Brusselsheid, maar vooral met het feit dat het collectief in de loop der tijden een compleet eigen stijl heeft ontwikkeld, die ik ronduit onweerstaanbaar vind, al zijn de muziekjes van de band niet altijd even eenvoudig en al durven de muzikanten flink loos gaan in hun ritmes.

Dat de band al die tijd samen is blijven spelen, mag in deze vluchtige tijden een beetje ongewoon overkomen, maar je hoeft deze “Vertigo” maar één keer te beluisteren om te beseffen waarom accordeonist Piet Maris, drummer Théophane Raballand, bassist Mathieu Verkaeren en Mattias Laga klinken zoals ze klinken: dit is een door de wol geverfde band, die gewoon lak heeft aan alles wat door de commercie opgelepeld en voorgeschreven wordt en die due vrolijk en ongeremd helemaal zijn zin doet. Dat uit zich zowel in de vorm als in de inhoud: Maris en de zijnen zijn zeer zwaar maatschappelijk geëngageerd en beseffen dat onze wereld enkele problemen te bekampen heeft en dat dat nogal vaak op de verkeerde manier gebeurt. Vandaar ook de plaattitel: je gaat zowaar duizelen van wat er allemaal gaande is: oorlogen, vluchtelingenstromen, klimaatproblemen, autoritaire politici die het forum overnemen…het is allemaal aanleiding voor Jaune Toujours om er songs aan te wijden en, geheel in de lijn van het onderwerp, worden daarbij, zoals dat bij hen altijd al het geval was, alle gekende grenzen en beperkingen grandioos terzijde geschoven.

De teksten zijn, ook als vanouds, meertalig: JT is een Brusselse band, die zijn eigen dagelijkse realiteit omarmt. en dus communiceert in wat doorheen de jaren een eigen dialect is geworden. Daarnaast blijven groove, blazers en accordeon de hoofdingrediënten, waarmee , om de woorden van de perstekst, “kick ass roots in zijn meest energieke vorm” gemaakt wordt. Maar dus wel steeds met een boodschap, al wordt het nooit prekerig of drammerig. Neem bij voorbeeld opener “Tous IciPour Ne Pas Rester”: de mens mag zich dan al eens gedragen als de heerser over de dingen, uiteindelijk zijn we hier allemaal slechts tijdelijk.De eerste single van de plaat, “Dimanche (ciascuno ha un pazzo nelle manica)” is een ode aan de zondag die we, na weer eens een week van hollen en rennen, nodig hebben om op adem te komen, iets wat vergelijkbaar het thema is van “Please don’t slam the door”: het mag dan wel zo zijn, dat mensen norser worden, dat het klimaat vreemde dingen doet, dat er telkens weer oorlogen uitbreken, da’s allemaal geen reden om het als individu nog erger te maken en met deuren beginnen te slaan. In “We’re Unstoppable”, een kreet, geleend van de klimaatmarsen der jongeren, zet ons ertoe aan niet te berusten en de dingen te blijven aanpakken.

“Ja Suis ça va” doet allicht ook U meteen denken aan de taal van Arno en “Sans-Papiers” is op en top Jaune Toujours: we liggen te emmeren over de problemen op de arbeidsmarkt, maar de mensen die hier aanspoelen en onze problemen zouden kunnen oplossen, maken we het zo moeilijk als we maar

kunnen. In Changement de Plan” wordt even naar New Orleans uitgeweken, terwijl afsluiter “Tout ce que tu veux” komaf maakt met het credo van sommigen, die het hier voor het zeggen hebben “als je maar hard genoeg wil, kan je bereiken wat je wil”, daarbij vlotjes voorbijgaand aan de realiteit, die niet vanuit gelijke kansen vertrekt.

Helemaal Jaune Toujours dus: geëngageerd en overtuigd en met een compleet open geest, die de instrumentalisten -met daarbij ook de altijd indrukwekkende Bart Maris en Dirk Timmermans- de kans geeft vrijelijk uit te waaieren en de meest ongebruikelijke ritmes uit de instrumenten te schudden. Heel graag ook een woordje over hoe de plaat eruit ziet: de CD zit in een kartonnen digipack en de LP ’s worden gemaakt van gerecycleerd vinyl uit kringwinkels en stockverkopen. Daarvan worden nieuwe platen gemaakt, die inzake kwaliteit niks inleveren tegenover nieuw vinyl. Da’s “practice what you preach” en dus helemaal toe te juichen. Huis-illustratrice Sarah Baur ging, geheel tegen de voorschriften die inAI-tijden gelden, helemaal analoog tewerk en leverde een heerlijke en feestelijke collage af, gemaakt met papier, schaar en viltstiften, die visueel vertalen war Jaune Toujours klankgewijs voorstelt. Als je dat allemaal bijeen telt, krijg je onvermijdelijk een topresutaat en dat geldt dus helemaal voor deze zevende studioplaat van de ban. Ze is duizelingwekkend goed!

(Dani Heyvaert)